

Ne siessetek

Foky István

*Ne siessetek az óriásokkal, a
fémtögyű vadakkal. Én éhes
vagyok táncra, meg
jókedvre, munkára, mert
ezzel kelek, a napkoronggal
és ezzel fáradok el az ágyig.*

*Behozzuk az előnyöket, mint
az írógép papíron
a saját ábécéjét... és
a gyerekek kiisszák a poharukat.
Finom illattal
a vándormadarak sikoltását
kottába, zenébe fogjuk.
visszatérő hangjukat.*

*Ezek a forró kezek
szétbontják egyszer
elfáradt hajkévünket.
— Ne siessetek a
fémtögyű vadakkal és
rohanó csillagokkal
elérni a szorgos időt.
Mert az utak
elsietnek és
rajtuk úgyis
erdők,
szigetek menetelnek sorban.
Mégis, mégis siessetek!*

Mentek

Foky István

Csöngős kezekkel, meg
énekekkel mentek. Valami
furcsa
képet hoztak és senki nem takarta
le. Lépkedtek a képpel — mint
lepke repül a szárnyát billegetve
és a színekre
nem enged port vagy piszkot.
Itt van most előttem és
az élő képet
lefestem. Itthagynom
barátomnak, akinek
vállán vakító sinek várnak
vonatra...

Ők mentek.. valami
csendes szomorúsággal
kis batyujukban, melyekre
virágot szórnak ritkán és
langyos esőt a fellegek.

